

MADAGASKAR

Poletje 2011

Humanitarno - medicinska odprava
Medicinske fakultete - Sekcija za tropsko medicino

Biti prostovoljec in pomagati ljudem je bila želja petih zdravnikov pripravnikov Medicinske fakultete. Uresničila se jim je letos od julija do oktobra, ko so tri mesece zdravili in nudili pomoč Malgašem...

MADAGASKAR

OD MISLI DO URESNIČITVE

Za nami so trije meseci dela, življenja, veselja in trpljenja na Madagaskarju. Prve misli pa segajo daleč nazaj, niti ne vem natančno, kdaj se je prvič pojavila želja, da bi šla na prostovoljno delo v misijone. Želja je postala močnejša ob branju knjig Pedra Opeke ter med obiskovanjem izbirnega predmeta 'tropska medicina', ki ga v okviru Medicinske fakultete organizira Sekcija za tropsko medicino, to je združenje zdravnikov, zobozdravnikov in študentov, entuziastov, ki so že bili v tropih, pa sedaj s svojim znanjem in izkušnjami pomagajo pri izobraževanju in vzgoji bodočih 'tropcev'. Priprave na trimesečno delo so poleg enega leta obiskovanja posebnih predavanj in tropskega vikenda trajale skoraj leto dni in bile zahtevne tako v strokovnem, kot tudi organizacijskem smislu. Ves čas priprav, pa tudi med delom na Madagaskarju sem čutila nad nami Njegovo prisotnost, Božji blagoslov. Že med pripravami, zbiranjem sredstev smo doživeli toliko lepega, toliko odprtosti ljudi, da ne moreš ostati ravnodušen. Prvi dan zatem, ko smo na Infekcijski kliniki tudi uradno prijaviili našo odpravo, me je, brez da bi mu karkoli rekla, poklical Urban Tozon, da z Lubnikom prirejajo v decembru koncert, ki bi bil lahko dobrodelen in predlagal, da bi zbrana sredstva namenili naši odpravi. Meni se je to zdel pravi mali čudež. Za uresničitev odprave je bilo potrebno zbrati veliko sredstev, toliko da bi lahko 'cvikali', ali nam bo sploh uspelo, pa zdaj, ko je kriza... Pa mi je zanimivo, da sem od prvega trenutka dalje verjela, da nam bo z Božjo pomočjo uspelo, oz. sem si rekla, 'Bog, če je Tvoja volja, da gremo, potem pomagaj zbrati tudi materialna sredstva'. Darovi so kar prihajali, od posameznikov, prijateljev, sožupljanov, družin, župnij, odprtih rok so nas sprejeli v Sori, v Kranju na Zlatem polju, pri frančiškanih v Ljubljani in na Brezjah... Veliko presenečenje je bil tudi dar goriških skavtov, ki so nam podarili denar, zbran med raznašanjem betlehemske lučke in še je bilo podobnih presenečenj... Torej že med samimi pripravami smo bili velikokrat ganjeni ob tolikšni odprtosti. Odpravo še danes dojemam kot delo prav vseh, ki ste kakorkoli pomagali, da se je lahko uresničila, in ne le kot delo petih posameznikov. Zares hvaležna sem tudi vsem, ki ste za nas ves čas molili!

Sledile so konkretne priprave- načrtovanje potrebnega materiala in količin le tega, pošiljanje karga, nakup letalskih vozovnic, pozanimati se je bilo potrebno, katera zdravila se da kupiti na Madagaskarju in ali so cenejša, dražja... Želeli smo namreč čimbolj racionalno porabiti zbrana sredstva. V veliko pomoč so nam bili Vida, članica lanskoletne odprave in družina Zaletel, ki je lani in letos preživela delovni dopust na Madagaskarju.

DELO NA MADAGASKARJU

Delali smo v novem dispanzerju v vasici Matanga na JV Madagaskarja, približno 800 km južno od glavnega mesta. Dispanzer se je zgradil z denarjem, ki smo ga Slovenci zbrali med lanskoletno trikralljevske akcije, v kateri je sodelovala tudi naša župnija – zares Bog lonej! Ne veste, kakšnega pomena je ta dispanzer za domačine! Predstavlja najboljšo zdravstveno oskrbo daleč naokoli!

Delali smo vsak dan od 8-12h in od 14-17h. Uradno. Neuradno pa smo praktično vsak dan zaključili kasneje, okoli 18h, 19h, različno. Petke popoldne ter sobote in nedelje smo imeli proste. Pacientov je bilo vseskozi polno in z najrazličnejšo patologijo. Stanje v ustni votlini je bilo... težko opišem. Zelo slabo. Veliko kariozno povsem uničenih zob in to pri razmeroma mladih, tako da mi velikokrat ni preostalo drugega kot, da sem zaostale korenine izpulila, ker bi se sicer vnamale ali pa so že bile vnete. Vesela sem bila, če so bili zobje manj prizadeti in sem jim lahko podaljšala življenjsko dobo s plombami. Praktično vsakemu sem dala zobno ščetko in pokazala, kako naj pravilno čisti. Takoj ob prihodu v Matango smo na zadnji šolski dan ujeli šolarje in tam izvedli preventivno akcijo oralne higiene – na mavčnih modelčkih sem otrokom pokazala, kako se pravilno umiva zobe, nato je vsak dobil zobno ščetko. Tega sem bila zares vesela. Kolegi medicinci so imeli bolj raznoliko delo. Od glivičnih obolenj, parazitov, malarij, poškodb, epileptikov, gobavcev, tuberkuloznih, srčnih bolnikov... do preprostih prehladov. Mogoče najbolj od vsega nas je pretresla smrt mladega fanta zaradi stekline. V dispanzer je prišel 30 dni po ugrizu steklega psa, cepljenje pa je učinkovito samo prvi teden po ugrizu, tako da mu niso mogli pomagati. Ob tako bližnjem srečanju s smrtjo sem se še močneje zavedala, kako so naša življenja zares v Božjih rokah in da je vsak dan dar! In kako smo majhni, nebogljeni, za minuto naprej ne vemo, ali bomo še živi ali ne... Pa to v meni ni vzbudilo strahu, ampak željo, da bi vsak trenutek še močneje živela ljubezen, torej živela čim bolj polno. Ob bližini smrti se močneje zaveš, kaj je v življenju resnično pomembno in da

materija mine, ljubezen pa ostane. Bog je ljubezen! Pod milim zvezdnatim nebom in med lesenimi kolibami, v družbi preprostih domačinov se zdita Nebo in Zemlja še bližje. V Evropi pa živimo, kot da bomo večno živeli na Zemlji - kakšna utopija... Ni čudno, da je ob tem naša civilizacija izgubila pravo smer. O, še tole mi pride na misel – ko smo prispeli na Madagaskar v Akamasoo, sem najprej opazila, da je tam res ogromno otrok! Povsod je vse mrgolelo, skakali so po hribu, delali prevale, se igrali, nas prišli pozdravit, nam želeli stisnit roko... Videl si materialno revščino, ampak vsemu navkljub je iz teh otrok sijalo veselje, življenje! Ko smo pa ob prihodu nazaj prišli v Pariz na letališče in videli samo odrasle, nikjer nobenih otrok, je naš prevajalec Marko pomenljivo dejal 'dobrodošli na postarani celini'.

ŽIVLJENJE V MISIJONIH

Na Madagaskarju so številni slovenski misijonarji in v treh mesecih smo imeli priložnost obiskati skoraj vse. Toliko lepih spominov me veže nanje. Vsak je zase svet, vsak s svojimi talenti, temperamentom, karizmo služi Jezusu v bratih.

Prav milost, da smo lahko s Klemnom Štolcarjem med vikendi hodili na oddaljene podružnice, kjer niso imeli duhovnika. Tam smo videli mlado krščanstvo, nekje bolj, drugje manj vkoreninjeno... Ganilo me je iskreno veselje in njihovo zahvaljevanje duhovniku, da je prišel med njih in jim prinesel Jezusa v koščku kruha... Janez Krmelj nas je povabil na posvetitev novozgrajene cerkve nekje sredi ničesar, peljali smo se po luknjasti cesti, ki jo je on zgradil, prečkali z avtom reko... in nazadnje šli z domačini še kak kilometer peš do te nove cerkve. Kakšno veselje, da so jo dobili! Prav to veselje sem podoživljala, ko sem prišla domov na žeganje. Obenem se mi je pa zdelo, da smo doma kar nekako otopeli in se ne zavedamo, kaj imamo.

Opazila sem tudi, da se Malgaši veliko spovedujejo. Kamorkoli smo prišli, je duhovnik najprej spovedoval, nato je bila maša. Če je bilo to na kakšni podružnici, kjer tudi po več mesecev niso imeli duhovnika, je lahko spovedovanje trajalo tudi uro ali več. Posebno doživetje je bila maša v Akamasoi pri Pedru Opeki – na športnem igrišču in na tribunah okoli njega je sedelo približno 5000, 6000 ljudi, vsi so tako lepo sodelovali pri maši, vsi pojejo, odgovarjajo in to naglas! Vsi člani odprave smo bili ganjeni... Med njimi tudi sam postaneš še bolj odprt. Bili smo na več slovesnih mašah – na večnih zaobljubah sestre, ki dela v dispanzerju, potem na maši ob blagoslovu dispanzerja, pa ob posvetitvi nove cerkve... Takrat so maše trajale tudi

štiri, pet in več ur. Sem si rekla, če se bo kdo doma pritoževal, kako dolge so maše, bom povedala, kako dolge so na Madagaskarju! Predvsem pa je to, da imamo več maš ob nedeljah, da imamo v župniji mašo celo vsak dan, čisti luksuz in zares velik Božji dar! Tam ponekod maše ni po več mesecev. Res smo lahko hvaležni za vsak duhovniški poklic.

Življenje v misijonih te preprosto ne more pustiti ravnodušnega. Opazila sem, da smo se tudi mi spreminjali. Sama sem te tri mesece doživljala kot neke vrste duhovne vaje.

NAZAJ V VSAKDAN

Zagotovo je za nami izkušnja, ki nas bo spremljala vse življenje in čutim veliko hvaležnost, da sem jo smela doživeti. Iskrena hvala vsem za pomoč, podporo in molitev. Verjamem, da smo s skupnimi močmi naredili nekaj lepega in dobrega za Malgaše in za Boga.

[Povezava na prilogo Jeseniške novice časopisa Gorenjski Glas.](#)